

Tipy Patriota
do volieb
...
str. 2

V austrálskom
Sydney prežili
8 rokov...
str. 4

Veľké sceny sú
ľem pre veľkých
hloпоч...
str. 8

Spišský

PATRIOT

NOVINY PRE NOVOVEŠŤANOV TELOM AJ DUŠOU

I február 2016

ČO ZIMA SKRYJE A ČO ODHALÍ

Podľa kalendára sa zima začína 21. decembra. Už niekoľko rokov sme ale svedkami toho, že „biela pani“ k nám prichádza o niekoľko týždňov neskôr.

S o všetkém, čo k nej patrí - snehom a mrazmi. Nesklamala ani tento rok. Za jeden deň prezliekla celé mesto do biela. Milosrdne zakryla špinu a nemilosrdne nás vyhnala upratovať sneh z chodníkov a ciest. Keďže toho snehu tentokrát zatiaľ „nenaváľalo“ príliš veľa, cestári stihli odhrňať a soliť dostatočne rýchlo. Ešte pred mesiacom bola špina najlepšie viditeľná na bielych a svetlých autách. Teraz sú na tom horšie tie tmavé a čierne. Už po krát-

kej jazde pripomínajú poriadne cukrované koláčiky. Akurát to biele na nich nie je cukor, ale soľ. Zaujímavý pohľad ponúkajú chodníky. Tam, kde sú za ich čistenie zodpovední obyvatelia domov a činžiakov, alebo majitelia priľahlých prevádzok, sneh zmizol okamžite. Tradične inak je to na chodníkoch, o ktoré sa má postarať mesto. Na mnohých z nich neuprataný sneh chodci ušliapali na ľad. A ľudia na nich potom občas pripomínajú povestnú „sviňu na ľade“. Na chirurgii

by vám vedeli porozprávať, koľko zlomenín spôsobených pošmyknutím sa na ľade, už museli počas tejto zimy liečiť. Šiel som minule do obchodu. Pred ním sa na chodníku šmýkaním sa zabávala skupinka, slušne povedané, sociálne slabých spoluobčanov. Pred vchodom do obchodu ma zastavili, že či im nedám pár centov na víno. Nedal som a nedám, aj keby som v športke vyhral milión. Šmýkať sa, chlastať a žobrať, taká je ich zimná „pracovná náplň. Dranku, metlu, či lopatu do rúk

nezoberú. Keby som ich videl odstraňovať zo zamrznutých chodníkov ľad, možno by som im to víno nielen kúpil, ale aj uvaril. A im by možno aj ten smutnodlhý deň prešiel rýchlejšie. Veď práce pre nich by sa aj v našom meste určite našlo dostatok. Či už teraz, alebo neskôr, keď mesto odhodí biele rúcho zimy a demaskuje náš zmysel, či skôr nezmysel, pre poriadok. Pretože, ako sa hovorí: kto robí, nemá čas vymýšľať blbosti! -lebl-
Ilustračné foto, internet

editoriál

Mám priateľa, ktorý je ateista. Ja som katolík. Z času na čas dôjde na výmenu názorov na tému odluky cirkvy od štátu. Padajú logické argumenty pre aj proti, hoci vieme, že my dvaja nič nezmeníme. Uznávam, že ako človek nehlásiaci sa k žiadnemu z náboženstiev, je oprávnené nespokojný s použitím časti štátneho rozpočtu na platy predstaviteľov jednotlivých náboženských obcí na Slovensku. Na druhej strane mne pripadá nelogické, ak štát stavia z našich daní drahé športoviská. Futbalové, či tenisové centrá. A zaplatia ich aj tí, ktorých výkony Cibulkovej, či Škrteľa neprivádzajú do radostného ošiaľu. Nehovoriac už o tom, že tí najlepšie zarábajúci športovci, vychovaní na ihriskách a v halách vybudovaných z našich daní, odvádzajú dnes svoje dane všade inde len nie na Slovensku. Keďže je dôležité zdravie telesné aj duševné, podporu športu i náboženstiev nakoniec obidvaja schválime. Aj bez odpovede na otázku, či suma peňazí je adekvátna tomu, čo spoločnosť od duchovných a športovcov dostáva. V tejto súvislosti mi oveľa zbytočnejším mrhaním verejnými prostriedkami pripadá podpora politických strán. Už o mesiac, po voľbách, sa dozvieme, aké milióny eur poputujú do jednotlivých politických centrál. Kľúčom pri rozdeľovaní bude počet získaných voličských hlasov. Strany si nakúpia nové autá, vyplatia si odmeny a budú, z našich daní, platiť svojich funkcionárov. A tu si kladiem rovnakú otázku, ako v prípade náboženstva športu. Čím sa nám oni odplatia? Ako je nejaký okresný stranícky tajomník prospešný pre nás ostatných? Celý systém financovania politiky schválili politici. Niet sa preto čomu čudovať, že je taký štedrý. Štedrejší ako pre školstvo, či zdravotníctvo. A to som nespomenul poslancov a ich užitočnosť. Skúste si zobrať pero a papier. Začnite písať zoznam poslancov Národnej rady, ktorých poznáte. Ja som si zo 150 spomenul na 15. Po 4 rokoch práce v poslaneckých laviciach je pre mňa 90% poslancov anonymnou masou poberajúcou za svoju „prácu“ nadštandardné príjmy a výhody.

TAKTO TO VIDÍM JA

Hovorí sa, že opakovanie je matkou múdrosti. Ani toto príslovie, rovnako ako všetky ostatné, ale neplatí vždy a všade. Napadlo ma to pri rozhovoroch s ľuďmi v meste, ktorí ma upozorňovali na neporiadok a niektoré úseky chodníkov, pripomínajúce klzisko. Niečo také počúvam už niekoľko rokov po sebe, a vnútorne cítim, že títo nespokojní Novovešťania majú pravdu. Poriadok v meste a udržiavanie verejných komunikácií je na pleciach Mestského úradu. A na nás, poslancoch, je hľadať riešenia a podávať úradníkom pomocnú ruku tam, kde ju potrebujú.

pokračovanie na str. 3

šuškanda

Uplynulé týždne priniesli Novovešťanom známe tváre slovenskej politiky a showbiznisu. Mesto navštívili šéfovia najsilnejších politických strán, na mitingoch nám zaspievali repetičke stálice, či nevyčerpatelne snaživý Števo Skrúcaný. Vysoký bol aj počet celebrit na meter štvorcový tanečného parketu v Redute počas Plesu Spišiakov. Po prvýkrát sme na našej pôde mohli privítať aj prezidenta Kisku. Plagáty, billboardy a schránky plné usmievaných politikov hovoria jasnou rečou: Zvolebnie-

pokračovanie na str. 3

PARLAMENTNÉ VOĽBY 2016

TIPY PATRIOTA DO VOLIEB: Voľby do Národnej rady Slovenskej republiky tak trochu pripomínajú biblický posledný súd. Je veľa (tisícky) povolaných (kandidátov na poslancov), ale len niekoľko (150) ich bude vyvolených. Rozhodovať o nich budeme my všetci. V tej jedinečnej chvíli budeme pánmi Slovenska - my voliči. Asi každý si praje, aby poslanci, ktorých volil, pre neho nasledujúce 4 roky robili čo najviac. Preto je dôležité pri voľbe aspoň dvakrát merať a až potom krúžkovať. My v Patriote veríme, že by bolo dobré, ak by nás v Parlamente zastupovali ľudia priamo z nášho mesta, alebo aspoň tí, ktorí majú výnimočný vzťah k nášmu mestu. Nové tváre, ktoré by nahradili súčasných poslancov. Tí nám za uplynulé roky príliš často predvádzali iba nechutné hašterenie a poslušné prijímanie zákonov, ktoré poslúžili skôr finančným skupinám, ako obyčajným Slovákom. S úprimnou úctou a uznaním práva každého na slobodnú voľbu, vám chceme do pozornosti dať 5 osobnosti, o ktorých si myslíme, že by sa snažili poctivo zastupovať ľudí z nášho mesta a regiónu. 3 z nich sú domáci a dvaja sú „cezpoľní“.

IGOR GELETKA

► 43-ročný Novovešťan, ženatý otec 3 synov. Pracuje ako manažér výrobných projektov. Svoje rozhodnutie kandidovať za poslanca Národnej rady Slovenskej republiky vysvetľuje: „Práve teraz prichádza ten čas, čas volieb, keď budeme môcť všetci rozhodnúť a vybrať si, aký bude náš cieľ pre najbližšie roky a aká bude cesta k tomuto cieľu. Ak chceme k budúcnosti pristupovať zodpovedne, s ohľadom na všetky generácie, skúsme najprv odpovedať na základné otázky. Zlepšili sa podmienky k životu za posledné roky? Alebo je to naopak stále horšie? Ja osobne už osemnásť rokov pracujem v oblasti stavebného hospodárstva. Prešiel som postupne cenotvorbou, rozpoč-

tami, súpismi, fakturáciami, komplexným i špecializovaným riadením stavieb. Môžem smelo povedať, že si pamätám obdobia, keď verejne súťaže boli naozaj verejné súťaže. Keď majitelia a štatutári firiem bez problémov medzi sebou komunikovali, rešpektovali sa, podali si ruky. A to aj napriek tomu, že boli konkurencia a v súťažiach o zákazky vyhrala raz jedna a raz druhá spoločnosť. V súčasnosti to už ale neplatí. K zákazkám sa pravidelne dostávajú skoro tie isté spoločnosti. Ich ponuky sú v normálnych podmienkach nezvládnuteľné. Takto sa nič a deformuje hospodárske prostredie, klesá kvalita vykonaných prác, chýba odbornosť. Medzi spoločnosťami stúpa napätie, dostávajú sa do problémov a nedokážu zabezpečiť stabilnú prácu pre svojich zamestnancov. Tí

sú potom nútení pracovať často mimo domova a za neadekvátnu plácu. V rodinách potom chýba potrebný pokoj, klud, čas pre členov rodiny a aj seba. Spolu s manželkou vychovávame troch synov a občas to pociťujem aj na sebe, keď pracovné úlohy sú v zaslepení „prednejšie“ ako moja rodina a venujem sa im po večeroch, či víkendoch. Som presvedčený, že zmeniť sa to dá. Ale najprv je potrebné zmeniť systém. A práve teraz máme možnosť ak nie povinnosť zmeniť alebo aspoň oživiť to, s čím nie sme spokojní cez ľudí, ktorým dôverujeme a ktorí nás budú zastupovať v parlamente v najbližších 4 rokoch. Preto Vás prosím, využime túto šancu!”

Igora Geletku nájdete na kandidátke KDH pod číslom 78.

VALTER RETTER

► Mladý podnikateľ zo Spišskej Novej Vsi. Začal sa venovať aj politike, pretože cíti zodpovednosť a chuť veci zlepšovať. Prvé skúsenosti už zbiera v komunálnej politike ako poslanec Mestského zastupiteľstva v našom meste. Verí, že má dostatok skúseností, síl a čistý štít na to, aby „poslancoval“ aj na celoslovenskej úrovni. A takáto je jeho vízia: „Každý Novovešťan, ktorému je šport blízky, ma pozná ako aktívneho lyžiara, hokejistu, surfistu či cyklistu. Šport je pre mňa nielen veľkým koníčkom, ale dokonca i zamestnaním, pretože

sa venujem predaju a servisu lyží, športových potrieb. V Spišskej Novej Vsi žijem už 40 rokov, založil som si tu rodinu. Radosť mi robia moje 2 deti, ktoré sa tiež aktívne venujú športu. Osemročná Aneta pláva a lyžuje, trojročný Tony sa zatiaľ so športom oboznamuje z detskej sedačky na otcovom bicykli. Som spoluzakladateľom a podpredsedom Športového klubu Ferčekovce, kde sa snažím realizovať svoje predstavy o tom, aby sa šport stal súčasťou každého človeka, spájal rodiny, ba bol ich životnou potrebou. Už rok a pol pôsobím ako nezávislý poslanec v Mestskom zastupiteľstve v meste Spišská Nová Ves. Mojou prioritou vždy bola a je

podpora rodiny, regiónu a domáceho trhu. Ako mladý Novovešťan chcem pomôcť vytvárať dobré podmienky pre život mladej generácie, hľadať a nachádzať pracovné príležitosti a prispieť k rozvoju mesta. Požiadavky a ciele, ktoré som si pred vstupom, do politiky stanovil, by som chcel aktívne presadzovať aj ako poslanec slovenského parlamentu. Verím, že dostanem šancu dokázať všetkým voličom, že osud môjho mesta i celého Slovenska mi nie je ľahostajný.“

Valtera Rettera nájdete na kandidátke Slovenskej národnej strany pod číslom 76.

ZUZANA ŠIMOVÁ

► Náš parlament je plný právnikov, lekárov, profesorov a úradníkov. Občas akoby v ňom chýbal zdravý sedliacky rozum. V dobrom ho tam chce ponúknuť Zuzana Šimová z Matejoviec nad Hornádom. Možno nemá pred i za menom veľa akademických titulov, ale školu života, ktorú musela absolvovať a stále absolvuje, je vysvedčením, že je nielen húževnatá a odolná, ale aj pracovitá a ľudská. Vlastnosti, ktoré by poslancovi určite pristali. A takto sa vidí ona sama: „Mám 50 rokov som vydatá

matkou 3 synov, žiaľ jeden z nich, Erik, je zdravotne ťažko postihnutý. Starám sa o neho už vyše 23 rokov. Poberám opatrovateľský príspevok 184 eur a každým rokom smutne sledujem ako sa táto suma znižuje. Keďže moje milované dieťa potrebuje 24-hodinovú starostlivosť, je pre mňa takmer nemožné nájsť si zamestnanie a prispieť do rodinného rozpočtu aspoň o trochu viac. My matky sa už dlhší čas snažíme o zmenu legislatívy, ktorá nám, opatrovateľom, nevyhovuje. Nemáme nárok na dovolenky, Sociálna poisťovňa za nás platí najviac 12 rokov dôchodkové poistenie a potom vyradí nás z evi-

dencie. Je toho viac v čom sme diskriminované. Prečo kandidujem? Oslovila som pána Borisa Kollára, posťazovala som sa mu, aké to mám v živote ťažké a moje oslovenie nezostalo bez povšimnutia. Pán Boris mi podal mi pomocnú ruku a chce v tejto oblasti presadzovať zmenu zákona, legislatívy. Verím mu, keď to dokáže on, dokážem to aj ja.

Zuzanu Šimovú nájdete na kandidátke hnutia Sme rodina pod číslom 120.

PETER BOBULA

► 49-ročný otec 3 detí z Uminiec pri Topoľčanoch pracuje ako manažér. Roky sa živil ako živnostník a tak vie, aké náročné je hľadať a nájsť prácu pre seba aj iných. Neprihovára sa Spiššikom náhodou. Každoročne, už desiatky rokov, navštevuje naše mesto a pozná ho ako minimálne polovičný Novovešťan. Svedčia o tom aj jeho slová: „Vždy sa v meste teším na prechádzku po Letnej i Zimnej ulici, zastavenie v kaviarni, či cukrárni, najvyššiu kostolnú vežu na Slovensku, Re-

dutu, radnicu, či nádherný Provinčný dom. V dobrom vám závidím Slovenský raj. S deťmi sme tu strávili niekoľko dovolení a hoci už naše ratolesti medzitým dospeli, spomínajú na dovolenky v tomto regióne radi a považujú ich za najkrajšie. Najdôležitejší sú však ľudia. Za tie roky som tu získal množstvo skvelých priateľov od verejne angažovaných ľudí až po pracovníkov ubytovacích zariadení. Viem, čo je to pracovať a kandidujem nie preto, aby som iba zohrieval poslaneckú lavicu. Mám pripravené návrhy na zníženie daní pre pracujúcich a rodiny, takisto na znížení dôchodkového veku

pre ženy - matky, ale aj na zvýšenie miezd v školstve a zdravotníctve. Zamestnanosti by malo pomôcť pravidlo 1+1, to znamená, kto zamestná jedného pracovníka, na druhého mu príspeje štát. Sociálne odkázani seniori a zdravotne ťažko postihnutí nesmú na lieky doplácať mesačne viac než 1 euro. Tieto i ďalšie návrhy sa majú realizovať, len treba s verejnými prostriedkami narábať ako s rodinným rozpočtom a nie ako s peniazmi, ktoré nám niekto daroval.“

Petra Bobulu nájdete na kandidátke KDH pod číslom 150.

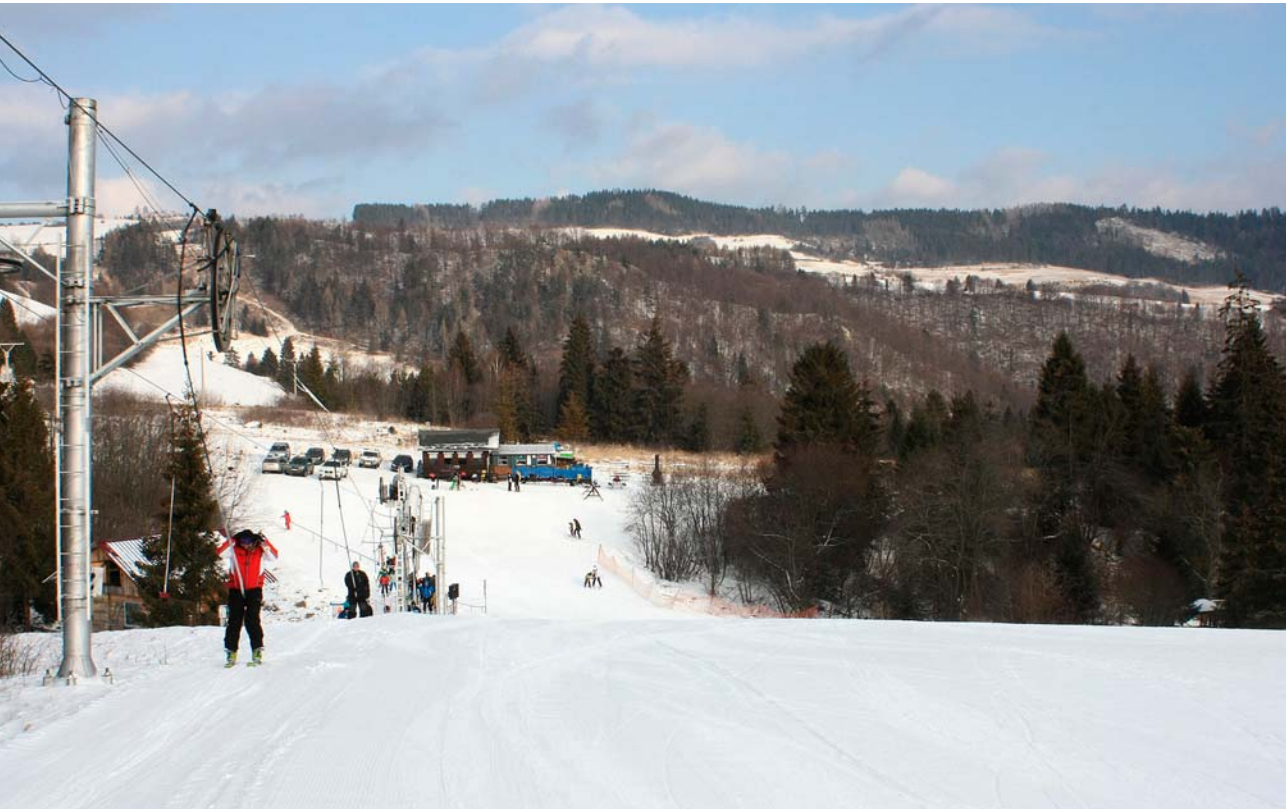
JOZEF BOBÍK

► Východniar z Michaloviec. Vyštudovaný elektrotechnik sa do roku 1989 politicky neangažoval. Až po páde komunizmu mu spoločenské i politické podmienky v mladej, rozvíjajúcej sa demokracii, otvorili dvere a povzbudili chuť robiť niečo pre ľudí vo svojom meste aj regióne. Svoje viac než 20-ročné skúsenosti z komunálnej politiky chce teraz využiť aj v politike „veľkej“. Hovorí: „Začínal som ako poslanec Mestského zastupiteľstva v Michalovciach. 8 rokov som mal tú česť byť aj primátorom tohoto mesta. Za svoj najväčší úspech pova-

žujem vznik a rozširovanie nášho priemyselného parku, v ktorom sa podarilo vytvoriť viac než 4 tisíc pracovných miest. V meste som vytváral čo najlepšie podmienky aj pre šport, najmä hádzanú, futbal, hokej a pod. Hrdý som na to, že pre našich seniorov sme založili až 7 klubov dôchodcov, z toho jeden kresťanský. Všetky kluby dôchodcov poskytujú priestorové i materiálne zabezpečenie a vytvárajú predpoklady pre sebarealizáciu aj v časoch, keď na nich spoločnosť myslí málo. Ako kresťana ma teší, že prvým čestným občanom Michaloviec sa po roku 1989 na môj návrh stal bývalý žiak nášho gymnázia teraz kardinál Jeho eminencia Jozef Tomko. Veľmi si cením

podporu voličov vo voľbách do zastupiteľstva VÚC Košice. Ako Zemplinčan som tak mohol osem rokov riešiť problematiku celého kraja. Viem, že tu na Východe chceme bezpečie pre naše domovy, spokojné rodiny, dostatok pracovných príležitostí a kvalitnú zdravotnú starostlivosť a rýchle a spravodlivé súdy. Nikdy som nesľuboval to, čo by som nevedel splniť. Vážim si svoje slová a vážim si aj svojich voličov. Slovensko potrebuje v politike slušnosť a zodpovednosť. Na to by som chcel nadviazať ako poslanec Národnej rady. Preto kandidujem v nadchádzajúcich voľbách.

lyžovačka na Spiši: OKOLO PORAČA

V minulosti sme boli zvyknutí, že pri rusínskej obci Porač, ktorá leží na kopci za Rudňanami sa dalo lyžovať na dvoch svahoch. Jedno zo stredísk sa nazývalo BRODOK a druhé PORAČSKÁ DOLINA.

Dnes, keď prídete autom cez Markušovce a Rudňany hore na kopec a Porač máte pred sebou, ako na dlani, hneď za druhou zákrutou vás šípka po upravenej ceste zavedie na parkovisko k lyžiarskemu svahu Porač- Brodok. Chvalabohu, na rozdiel od mojich minulých výletov za lyžovačkou po Spiši, tu sa už konečne aj reálne lyžovalo a na svahu bolo viacero lyžiarov, lyžiarske skupiny a vľavo za detským vlekom i mali lyžiari z lyžiarskej škôlky. Po svahu sa premávali učitelia telocviku, čo bol neklamný znak toho, že lyžiarske výcviky sú už v plnom prúde a i tu si našli svoje miesto. Naďabali sme tiež na pekné počasie, slnko sa opieralo do veľmi dobre upraveného svahu, na ktorom bola ratrakmi pripravená zjazdovka s viac, ako 50 centimetrovou snehovou pokrývkou. Svah na Brodku začína v nadmorskej výške 810 metrov a končí niekde okolo 670 metrov, prevýšenie 140 metrov umožňuje lyžovanie pre náročných i stredne náročných lyžiarov. Pri vlekoch neboli v podstate žiadne rady na čakanie, veď o to, aby ste sa vyviezli hore na začiatok trate, slúžia 3 lanovky, tá najväčšia má hodinovú kapacitu 800 osôb. Vľavo od svahu je i 100 metrový vlek pre detských lyžiarov. Celková dĺžka zjazdovky, kde si môžete vybrať z troch možností, je 1230 metrov. Navyše je tu pre snobov pripravená

osobitná trať s prekážkami, kĺzačkami a skokmi. A pre úplnosť len dodávam, že okolité poľany sú ideálne pre bežkárov, ale aj tých, čo majú radi zimnú turistiku. Z mnohých miest sú tu pekné výhľady, aj na snehom pocukrované Vysoké Tatry. Na záver by som rád ešte pripojil niekoľko zaujímavých informácií: Stredisko je v prevádzke od 9.00 do 15.30, celodenný lístok stojí 12 Euro, pre deti polovicu, platia tu aj regionálne zľavy. K dispozícii je bufet na občerstvenie a lyžiarska škôlka na objednávku. Mňa ale najviac zaujala skutočnosť,

že jednotkári (mám na mysli tých zo škôl) majú lyžovačku zdarma. A ak by ste sa chceli o tomto lyžiarskom stredisku dozvedieť viac, ako som vám prezentoval ja cez moje dojmy, volajte na telefón 0903/605887. Opúšťame Brodok, prechádzame autom cez Porač, na kopci odbočujeme doprava do Poračskej doliny. Na konci cesty odstavujeme auto a už samotný fakt, že tu sme na parkovisku sami naznačuje, že čosi nie je v poriadku. A skutočne. Na svahu v Poračskej doline leží len ten, na celom Spiši, trápny 5 centimetrový poprašok snehu a tak je jasné, že

toto lyžiarske stredisko je tohto roku (z dôvodu nevyriešených pozemkových vzťahov) mimo prevádzky. Je to škoda, lebo samotné stredisko Poračska dolina má neuveriteľné množstvo služieb a atrakcií, od vynikajúceho piva Buchvald až po dajme tomu kvalitnú bowlingovú dráhu. A tak ma celkom logicky napadá, (a chvalabohu aj prevádzkári oboch stredísk majú rovnaké zmýšľanie) že ideálny zimný deň v tejto časti Spiša by mohol vyzeráť asi takto: Do tretej sa na lyžiach vyblázniť na Brodku a potom sa presunúť do wellnessu v Poračskej doline, zahrať si bowling, vyčapkať sa v bazéne, vypotiť v saune, vymasírovať v džakúzach, zahasť smäd s pivom, zahasť svetlo na izbe a cez okno z postele, s milou spoločničkou, pozeráť na svetielka idyllickej spišsko-rusínskej obci Porač. Tak, ako sme to absolvovali minulý týždeň aj my s Mišou.

Michal Buza st.

Takto to vidím...

dokončenie zo str. 1

Ešte pred decembrovým zasadnutím Mestského zastupiteľstva sme mali stretnutie členov Finančnej komisie. Okrem iného sme hovorili aj na tému aktivačných pracovníkov. Predsedníčkou našej komisie je Janka Brziaková, riaditeľka Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v našom meste. A ja si myslím, že sa v tejto pozícii „našla“. Moja skúsenosť hovorí, že sa vždy snaží pomôcť, nájsť riešenie a tak vedie aj celý úrad. Pri diskusii o aktivačných pracovníkoch sme sa od nej dozvedeli zaujímavé čísla. Naš najbližší sused, obec Smižany s takmer 8800 obyvateľmi „má“ viac ako 700 aktivačných pracovníkov. Spišská Nová Ves s takmer 36 600 obyvateľmi poskytuje prácu približne 60 aktivačným pracovníkom! Okamžite mi v hlave „naskočili“ neodbytné otázky: Nemáme v meste nezamestnaných? Nemáme im čo dať robiť? Je to zložitý, rozdeliť robotu a potom to ísť skontrolovať? Podľa môjho názoru je odpoveď jasná: Nie nie je to nemožné. Podľa môjho skromného názoru je to len o prístupe zodpovedných úradníkov. Asi je pre nich náročné vybrať spomedzi nezamestnaných takých, ktorí vedia riadiť prácu. Dať im zodpovednosť za jednotlivé úseky a potom ich prácu aj skontrolovať. Takmer všetko to platí štát cez úrad práce. Mesto to nestojí nič. Len snahu. Ale niekedy je práve to, žiaľ, neprekonateľný problém. Ak to vedia v Smižanoch, Nálepkove, Žehre..... prečo to nejde v Spišskej?

Rastislav Javorský

šuškanda

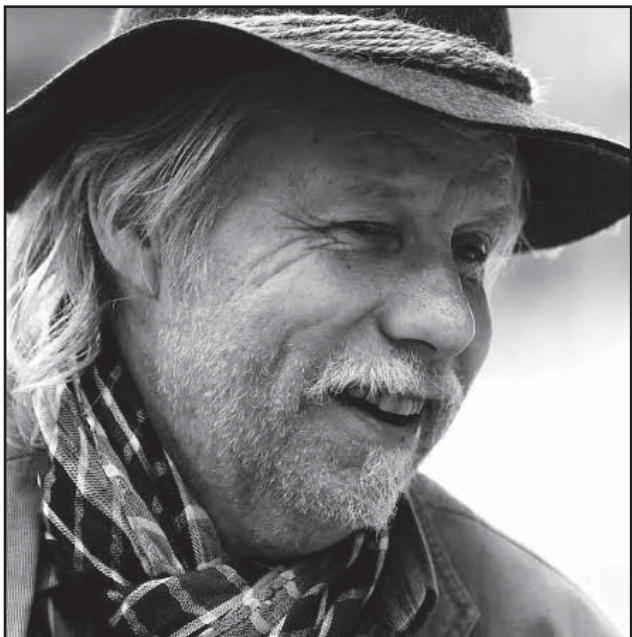
dokončenie zo str. 1

va sa! Zase budeme počuť neuveriteľné množstvá ešte neuveriteľnejších sľubov, ktoré sa už deň po voľbách rozplynú ako med v horúcom čaji. Opäť sa raz dozvieme, že všetci politici robia svoju prácu nie kvôli sebe, ale kvôli ľuďom a krajine, ktorú tak nesmierne milujú. Patrične hrdí na to, akí sme strašne dôležití, potom navštívime volebné miestnosti, urobíme pár miliónov krúžkov a podľa toho sa budú počas volebnej noci niektorí politici veľmi tešiť a iní sa budú snažiť vytratiť zo svojich centrál a postupne aj z našich spomienok. 150 ľudí sa stane poslancami Národnej rady a my, voliči, budeme ďalšie 4 roky iba smutne pozeráť, ako veľmi vo svojej lukratívnej „práci“ myslia iba na nás a nie na seba. A keď si budeme chcieť zanaďávať, alebo niektorého z tých, ktorých sme aj my krúžkovali, oslovit' s nejakým problémom, zistíme, ako strašne ďaleko od nás žijú svoje poslanecké životy. Podstatnú časť parlamentu budú tvoriť bratislavčania a ľudia so západného Slovenska. Také niečo dovoľuje volebný systém, ktorý kritizujú mnohí, ale za jeho zmenu dvihnúť ruku nedokážu. Mne by sa páčilo, keby si svojich zástupcov do Národnej rady volili jednotlivé okresy. pomerne, podľa veľkosti. Niektoré jedného, iné 2 alebo 3 poslancov. Nepotrebovali by sme „telefónne zoznamy“ kandidátov, o ktorých nič netušíme. Vyberali by sme z ľudí, ktorých poznáme z práce v našom meste, či okrese. Nuž a potom by sme ich mohli kontrolovať, či a čo pre svojich voličov v tom parlamente robia. Ja preto nebudem voliť ľavicu, alebo pravicu, ale svoj hlas chcem dať (až na 1 výnimku) kandidujúcim Spišiakom.

-leeb-

spomienky na „starú“ Spišskú Novú Ves: NIEKTO MÁ RÁD PLESY, NIEKTO PLESÁ

Stojím pri zamrzutej hladine Skalnateho plesa, dych sa mi zráža v podobe nacukrovanej hmly na golieri vetrovky, na horizonte s tou nenapodobiteľnou parížskou modrou sa odráža zašpicatený vrchol Lomnického štítu. Pred pár rokmi sme tu cez Lomnické sedlo vystúpili na terasu pri vrcholovej stanici lanovky a zmoknutí a zašpinení vošli dnu. Na bielych pohovkách tu sedeli dámy v sukniach, postávali chlapi v oblekoch a okolo nich sa pomotkávali čašníci s nabrúsenými

mi pohármi, v ktorých sa lenivo prelievala hnedá farba akejsi whisky, paradoxne s názvom Black and white.

Bolo jasné, že tu nepatríme. A nielen oblečením.

Ak pôjdete cez Hutu, vľavo na kopci stojí činžiak. V minulosti, niekedy v päťdesiatych rokoch tu bývali pracovníci podnikového riaditeľstva Nerudných baní, lebo súdruhovia z ústredných orgánov prišli na geniálnu myšlienku, že súdruhovia technicko-hospodárski pracovníci musia byť nablízko súdruhom baníkom,

ktorí z neďalekých štôlní vynášali na svetlo božie (v tom čase na svetlo ľudovodemokratického Československa) sádrovec. Keď pominuli snehom zaviate Vianoce a aj Traja králi (súdruhovia Gašpar, Melichar a Baltazar) sa vrátili do januárovej stránky kalendára, robievali si tu „Hutnane“ ples.

Súдруh riaditeľ Kernáč dal zo zásadačky priniesť stoly, chlapi, navlečení v rozťahovaných teplákoch ich rozložili na dlhú chodbu, čo sa ťahala okolo bytov, ženy, opášané v zamastených šurcoch na nich rozprestrelí svoje najslávnejšie obrusy, vyniesli tie najlepšie domáce koláče, čo ešte voňali za múkou, cukrom, vanilkou a lekvármi a vyblýskali horčičáky. Ekonomický námestník, Paľo Žák vyniesol z pivnice demižóny s viničkovým vínčiskom, technický námestník, Mišo Hužička vybral vchodové dvere svojho bytu, aby bolo jediný gramofón v celej Hute, dobre počuť. A môj otec, ktorý sa práve dostal od bágru na investičné oddelenie, (lebo mu bolo po nástupe súdruha Chruščova v ZSSR konečne odpustené, že si nevybral za manželku devu z ľudovodemokratického bloku krajín RVHP a VZ) priniesol všetkých dvanásť gramofónových platní,

ktoré jeho manželka Ingeborg prepašovala, práve z nepriateľskej zóny kapitalistického Rakúska. Potom sa na chvíľu zavreli dvere na všetkých bytoch a keď kultúrny referent položil ihlu na vinylovú platňu z Polydoru a chodbou sa rozozneli plechy Glenna Millera, na travertínovej podlahe dlhšej chodby na druhom poschodí činžaku, čo stál na zasneženom kopci v Novoveskej Hute, bolo počuť v tom svingovom rytme klop, klop, klop.

To vyfintené a vymaľované ženy na lodičkách v dlhých štekloch, s nylonovými pančuchami, čo sa pod sukňou zapínali na podvážkový pás a so zašpicatenými naškrobenými podprsenkami, čo sa vydúvali za výstrihom, vyplávali na ten pomyselný bielosivý kamenný parket a s jemným rumencom na lícach čakali na mužov. A v okamihu, keď dohrala platňa a na chvíľu nastalo to zvláštne ticho, prerušované praskaním ihly, vstúpili do haly i muži. V čiernych lakovkách, v ostro naškrobených pukoch, čo na nohavičkách rezali vzduch a s kravatami, čo tak neprírodzene oddeľovali prísun krvi do mozgu, dotvorili pitoreskný obraz, akúsi karikatúru pomyselného bohatstva kráľovských hostín, čo sa po druhej svetovej defi-

nitívne vytratili z filmového plátna dejín.

A v ten zázračný okamžik, ktorý oddeľoval svet Vianočných sviatkov od Popolcovej stredy a svet tisícov metrov červeného plátna budovateľských hesiel od sveta práce, nákupov, varenia a detí, bol zrazu tu.

V Novoveskej Hute, zapadnutej záľahami snehov vtedajších naozajstných zím, začal ples.

Ako deti sme stáli vo dverách bytov v dlhých nočných košielkach, utierali si soplík a s pootvorenými ústami pozerali na dospelákov, ktorým sme akosi prestali rozumieť, lebo z ustarostených mám a večne sa ponáhľajúcich otcov sa tu zrazu vykrúcali krásne upravené ženy a muži, čo sa k nim túlili, lebo veľký Sačmo spieval že je tu Wanderfull world a oni mali teraz dost času byť sami sebou a sami pre seba. A potom nadránom, keď sa už za oknami ohlášal ďalší deň a ešte vždy (dnes to znie tak neuveriteľne) snežilo, som nemohol zaspáť. A tak som, aj s mojou staršou sestričkou Marínou pozeral cez odhrnutú záclonu na ten krásny naozajstný svet prírody a bolo mi akosi smutno. Lebo gramofón už definitívne nevládal, platne boli zodraté až na kožu a chodbou sa niesli tóny tých, viničkovým vínom

strihnutých piesní a „Listoček z brezy plával dole vodou a Zahoreli zore, na tom našom dvore“ a kultúrny referent pán Doležel, všimnite si „pán“ (lebo i súdruhovia už od únavy podnikávali) hral na gitare svoje tri akordy a zázračný svet plesu od únavy do stratenia končil, zatiaľ, čo svet prírody sa po tmavej noci zobúdzal do bieleho rána.

Možno som teraz niektorých sklamal. Lebo tie ozajstné snobské oficiálne plesy na kazetovom parkete vo vysvietenej Redute zrejme vyzerali inak. Ale ono už je to tak, že niektorým srdce plesá na plese, (rybárskom, Spiššikov, policajtov, Klubu slovenských dôchodcov, poľovníkov, upírov etc.) niektorým pri plese (Jámskom, Zelenom, Hincovom, Žabom, Bystrianskom etc.).

A ja rozhodne patríam k tým druhým. A preto dnes stojím pri zamrznutom Skalnom plese, dych sa mi zráža v podobe pocukrovanej hmly na golieri vetrovky a už tak veľmi sa vytešujem, kedy zas vystúpim na Lomničák. Len s jednou dôležitou zmenou. Do toho sveta s bielymi koženými pohovkami, umelými ženami, naškrobenými pánmi a nabrúsenými pohármi s akoukoľvek whisky už nevstúpim. Michal Buza st.

pozvánka na kultúru: FOTOKONTRASTY

Keď nadpis znie tajomne a hrozivo, naša pozvánka za kultúrou tentoraz smeruje do vestibulu Spišského osvetového strediska, kde od 26. januára vystavujú svoje fotografické diela dvaja členovia tamojšieho fotoklubu: Miloš FILA a Marek KOLÁRIK. Práce oboch autorov je najlepšie uvidieť na vlastné oči, aby si každý urobil svoju predstavu o ich fotografickom pohľade na svet. Mňa najviac zaujal fakt (a preto i ten nadpis), že zatiaľ čo prvý z autorov ukazuje na fotografiách svoj vzťah k ľuďom, druhý k horám a práve táto vizuálne schizofrénia je to, čo robí výstavu zaujímavou. A aj vy máte mesiac času, pri potulkách po Zimnej ulici, vojsť na chvíľu do vestibulu SOS, aby ste si odpovedali na otázku, či inklinujete viac k ľuďom, alebo horám.

Michal Buza st.

MOJ ŽIVOT S BIG NAMES (pokračovanie)

Na obrovskom úspechu umeleckej party BIG NAMES sú podpísaní aj naši rodáci. Je jasné, že bez Spiššikov by ani nevznikli. Jednou zo živých sôch, ktoré okúzili nielen Slovákov, je Albín Medúz, herecká stálica Spišského divadla. O svoje skúsenosti s týmto projektom sa rozhodol podeliť aj s čitateľmi Spišského Patriota.

Ľudia v Hong Kongu sa na nás chodili pozeráť z rôznych dôvodov. Niektorí prišli zo zvedavosti, pretože videli reklamu na naše vystúpenia. Niektorí tu už boli, vedľa, že sa s nami možno odfotiť. Keď som sa odfotil s Mozartom, urobím to aj s Jobsom. Keď som si podal ruku s Edisonom, podám si aj s Coco Chanel. Keď mi dovolil Pemberton, aby som pri fotení držal fľašku Coca Coly, prečo by som si nepodržal aj Mickeyho Mousea. A niektorí sa s nami „hrajú“ ako malé deti a niektoré deti sa nás boja. Iní sú drzí, hlavne výrastkovia, šťuchajú do nás.

Jedna dáma, zjavne nie aziatka, si ma prezerala dobrú polhodinku z úctivej vzdialenosti, jemný úsmev na tvári, v očiach iskričky. Potom požiadala jedného z divákov, aby nás spolu odfotil. Podišla ku mne ešte raz a hovorí: „My name is Cecilia Ford. (Volám sa Cecilia

Ford)“ Keď sme po päťdesiatich minútach zmizli v dverách „orloja“, zakývala mi, poslala vzdušný bozk. Bolo to uznanie, na ktoré budem stále hrdý. Stretla v Hong Kongu svojho prapradka. Skúsili sme spočítať, koľkí sa prídu ku mne za jednu šichtu päťdesiat minút odfotiť. Počítali sme do stosedemdesiat, potom sme to vzdali. Koľko ľudí nás v tom átriu IFC v Hong Kongu videlo? 40 50 tisíc? Ktorá galéria sveta sa má právo popýšiť takou mesačnou návštevou? Hostitelia z Hong Kongu nám povedali, že sme svoju úlohu, prilákať do centra čo najviac ľudí, splnili nad ich očakávania. Ak všetko dobre dopadne, koncom budúceho roka nás opäť uvidia na ešte ďalekejšom východe.

Ale zviditeľnili sme sa aj doma. Prostredníctvom súťaže Česko-slovensko má talent. Videli ste nás vo finále. Pozrite si nás pozorne v repríze a uvidíte,

čo sú Big Names zač a prečo sa nás, aspoň na okamih chcú ľudia dotknúť. A keď niekedy natrafíte v parku na sochu, podíďte k nej. Možno na vás

žmurkne, ale ruku vám nepodá. Takéto zázraky sa diali naposledy v Hong Kongu.

Albín Medúz
foto: www.bignames.net

naše talenty: CEZ TANEC SA DOSTALA K FLAUTE

Z KATRIN JE DNES VÝNIMOČNÁ FLAUTISTKA

Šestnásťročná Katrin da Cruz chodí už dvanásť rok do základnej umeleckej školy. Ako malé dievčatko začala s tancom. Ako tanečníčka úspešne ukončila prvý stupeň. „Mala som v pláne ukončiť aj druhý stupeň. Ale keďže hrám volejbal v mestskom klube a máme pravidelne tréningy, nestihala by som to. Tak som si musela vybrať. Ešte keď som tancovala, na jednom školskom vystúpení ma očarili dve šikovné flautistky. Veľmi sa mi páčilo ako hrali a povedala som si, že to chcem skúsiť. Talentovky som zvládla. Tak som začala s flautou,“ spomenula si na svoj prvý kontakt s týmto hudobným nástrojom.

Katrin sa základy hry na flautu naučila na klasickej zobcovej flaute. Už po roku prešla na priečnu flautu. „K hudbe som už od malička mala veľký vzťah. Preto som zbožňovala aj tancovanie. Tancuje sa najlepšie, keď človek cíti hudbu. Som rada, že mám tento dar. Ale aj hra na priečnej flaute ma naplňuje. Je to jemný nástroj s elegantným zvukom, ktorý sa na svetle ligoce. No nie je to krásne?“, pýta sa s nadšením v očiach. Dnes už mladá slečna dosiahla najväčšie úspechy práve s priečnou flautou. Ako členka flautového tria Syrinx hrá s Veronikou Kacvinskou a Lukášom Kozákom. „Obidvaja sú fantastickí hudobníci, s ktorými sa skvele pracuje a ešte lepšie hrá. Veľmi sa mi páči ako sa vieme spolu ponoriť do skladby a zahrať ju ako jeden. Je to výnimočné, lebo

nájsť takých ľudí je veľmi ťažké. Za dva roky sme sa zúčastnili na viacerých súťažiach. Na súťaži Divertimento Musicale v Levoči sme vyhrali zlaté pásmo a postúpili sme na celoslovenské kolo. To sa konalo tento september v Rimavskej Sobote, kde sa nám podarilo vyhrať striebro. Veľmi nás to tešilo a stále teší. Minulý rok sme boli aj na Gelnickom kľúči, kde sme vyhrali zlato. Chystáme sa tam aj tento rok,“ hovorila o svojich hudobných triumfoch a plánoch.

Katrin vníma hudbu ako svoj veľký koníček, ktorý jej spríjemňuje dni. „Hudbou si vyplňam svoj voľný čas. Či už samotnou hudbou, alebo ľuďmi, ktorých som prostredníctvom nej spoznala a pravidelne sa s nimi

stretávam,“ prezradila. Mladé umelkyni robí malá flauta obrovskú radosť. „Keď chodievam hrať, vždy ma tešia úsmievy na tvárach ľudí. Chodia za nami a hovoria, že sa im to páčilo. Niektorí ľudia sú tu takí vďační aj za krátku 6 riadkovú skladbu. Je to veľmi milé,“ hovorila skromne.

Mladú muzikantku vždy ženú vpred jej rodičia. „Mala som jedno obdobie (asi pred štyrmi rokmi), kedy ma flauta prestávala baviť a chcela som s ňou skončiť. Moji rodičia ale pochopili lepšie ako ja, že by to bola škoda. Presvedčili ma, aby som to ešte skúsila. Po čase ma to opäť chytilo a trvá to dodnes. Som im za to veľmi vďačná. Bez nich by som nebola tam, kde som teraz,“ povedala talentovaná kočka. Mladučká flautistka dnes ešte netuší, či sa raz hudbou bude živiť, ale nebránila by sa tomu. „Neviem, čo mi prinesie budúcnosť. Možno raz budem učiteľkou v umeleckej škole.“ -sim-

V AUSTRÁLSKOM SYDNEY PREŽILI 8 ROKOV

Zima, hory a najmä 15 mesačný syn ich vrátili žiť späť do Spišskej

Tridsaťšesťročná Silvia Petriková prežila so svojim manželom Radovanom, 8 nádherných rokov v austrálskom Sydney. „Máme 15 mesačného chlapčeka Maxa. Narodil sa nám v Sydney. Vďaka nemu sme sa vrátili na Slovensko, aby spoznal svoju rodinu, našu krajinu a aby strávil veľa času s blízkymi príbuznými. Chýbali nám tiež hory a zima,“ priblížila sympatická Silvia.

Do Austrálie ich zavala náhoda. „Bolo to nevinné a spontánne. Po našej svadbe, v roku 2006 sme chceli ísť na polročnú svadobnú cestu, cez Áziu na Nový Zéland. Na Novom Zélande sme sa chceli naučiť lepšie po anglicky. To, že sa cesta cez Áziu predĺži na 7 mesiacov z dôvodu straty pojmu o čase, sme netušili a že nedôjeme na Zéland, ale len do Austrálie z dôvodu vyčerpania finančných zásob, to sme tiež predtým nemohli vedieť,“ prezradila s úsmevom. Manželia Petrikovci si Sydney natoľko obľúbili, že tam nakoniec ostali celých 8 rokov. V Sydney pracovali ako stavebná inžinierka a programátor. „Pred svadobnou cestou sme však vôbec neplánovali odísť do zahraničia na dlho,“ odvetila Novovešťanka.

Silvia si nespomína na žiadne ťažké začiatky v Austrálii. „Boli sme mladí, bezdetní, bezstarostní. Adaptovali sme sa veľmi rýchlo a s ničím sme sa netrápili. Všetko sme s chuťou spoznávali a robili,“ povedala mladá Novovešťanka.

Manželia Petrikovci v Austrálii strádali fyzický kontakt s rodinou, zelenú prírodu a skutočné hory. Náhradou im bol

pestrý život vo veľkomeste. Zažili oslavy čínskeho nového roku, indické festivaly, aboriginalske (pôvodní obyvatelia) umenie, koncerty v Opere, na každom rohu kluby s DJ-mi, galérie a kina. „V krásne upravených parkoch sú stále nejaké koncerty, open air cinema, alebo sledovanie Melbourne Cupu (dostihov) na veľkých

obrazovkách. V puboch hrá väčšinou živá rocková kapela. Austrálčania pijú pivo, ktoré je vždy ľadové. V kluboch pijú koktejly a samozrejme fantastické vína v rôznych viniciach,“ uviedla Silvia. K austrálskej kultúre patrí grilovanie na každom rohu. „Plynové grily sú v každom parku, pri plážach, vždy pripravené a čisté. Pri griloch je stále veľa ľudí s celými rodinami a hrami. Prinesú si veľa mäsa, morských plodov a zeleniny. Takto vedľa trávia Austrálčania veľa vikendov v roku,“ hovorila. Obyvatelia Austrálie začínajú každý deň raňajkami v kaviarňach. Cez víkendy v nich trávia dokonca raňajky s obedom. U nás na Slovensku jedáva každý zväčša raňajky doma. „Napríklad aj na také vložky s mliekom, jogurtom, ovocím a čerstvo vyšľávaným džúsom sa chodí von. Na obedy a večere sa chodí na rybu, steak, morské plody.

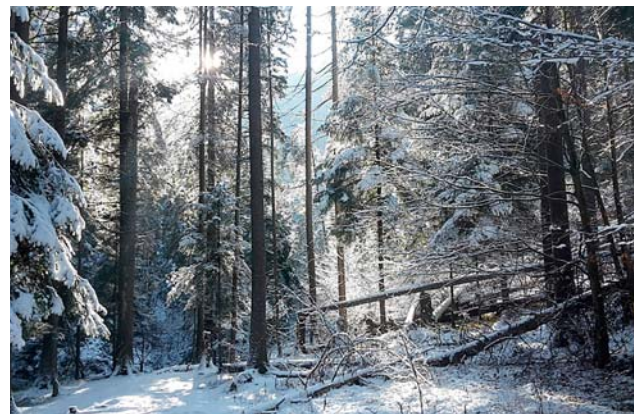
Reštaurácie sú plné a majitelia spokojní,“ hovorila.

Silvia si v Austrálii obľúbila losos, steak a austrálske biele víno. Z našich jedál si rada pochutná na plnenej paprike so zemiakovou kašou a pive. V Austrálii ľudia veľmi radi kempujú, sú takzvaní rodení kemperi, Silvia s manželom v kempoch radi varievali kotlíkový guláš aj pre 30 ľudí. Sem tam si vypražili bravčový rezeň, či uvarili sviečkovú. „Náš kamarát z Indie jedol túto omáčku lyžicou a knedlík rukami,“ prezradila.

V Austrálii je množstvo náboženstiev, no ľudia sa tam navzájom rešpektujú. „S rasizmom som sa nestretla. Ľudia sa na ulici oslovujú, usmievajú, sú priateľskí, pozitívni a otvorení.“ Spiš sa vraj nedá porovnať so žiadnym veľkomestom. „Najzaujímavejšie pre nás bolo more. Zaujali nás vodné športy, či už plávanie, windsurfing, stand-up-paddle boarding.“ V Austrálii je množstvo národných parkov. Manželia Petrikovci ich navštevovali takmer každý víkend. „Nie je nič lepšie, ako spojiť kempovanie, v národnom parku s peknou turistikou a s morským osviežením, ako bonus,“ prezradila Silvia. Podľa rodenej Novovešťanky sú v Austrálii absolútne neodolateľné pláže, more, národné parky, počet slnečných dní, nízka teplota vody v mori, bezpečnosť ľudí na ulici, či pri práci. „Nenormálne si zakladajú na dopravnom značení, informovanosti a funkčnosti celého systému. Nikdy sme nepovedali, že sa do tejto krajiny raz nevrátíme späť,“ vyhlásila Silvia. -sim-

fotoreportáž:

Krásy zimného Slovenského raja

Nevšedný hokejový zážitok aj so spišským rukopisom

Ak sa povie Winter Classic, tak sa väčšine z nás vybaví zasnežená aréna pre 50 000 ľudí, kde si to v mrazivých podmienkach „rozdávajú“ najväčšie hviezdy kanadsko – americkej NHL. Hokej pod holým nebom však už nie je len výsadou bohatých zámorských klubov. V tomto roku sa o niečo podobné pokúsili „bratia Česi“ a v Brne to bola veru parádna ľadová šou.

V mrholení výhra nezapršala, hokejový zážitok na celý život
Naši federálni bratia sa v moravskej metropole rozhodli oživiť zašlú slávu tamojšieho chátarjúčeho zimného štadióna Lužánky. S podporou českého hokejového zväzu sa im podaril husársky kúsok a na mieste, kde Kometa Brno slávila svojho času veľké úspechy, vyrástla v krátkom čase otvorená ľadová aréna pre 20 000 ľudí, v ktorej sa počas mrazivých januárových dní kotali České hokejové hry. A prečo v Patriote spomíname štadión, ktorý je od nás bezmála 500 km ďaleko? V rámci tejto šou sa totiž na prírodnom ľade konal aj reprezentačný zápas žien Česko – Slovensko a Spišiaci v ňom mali až dvojnásobné zastúpenie. Dres s dvojkřížom na prsiach si na seba navliekli hokejové Osy Lenka Sroková a Miroslava Plencnerová a pre obe bol mrazivý

český Winter classic obrovským zážitkom. „Ja som aj na stránkach vášho mesačníka ohlásila pred sezónou koniec kariéry, no vidíte, ako dopadlo. Akosi sa neviem od môjho milovaného hokeja odlúčiť, prehovorila ma naša riaditeľka Maťa Muchová, či by som ešte jednu sezónu neskúsila. A všimli si to aj reprezentační tréneri, dostala som pozvánku, a tak som sa napokon v Brne ocitla aj ja,“ osvetľuje svoju prítomnosť mladšia z dvojice spišskonovoveských hokejistiek, Lenka Sroková. O čosi staršia a skúsenejšia Mirka Plencnerová, ktorej nik zo známych nepovie inak ako „Pleska“, vníma svoju nomináciu trochu inak. „Ja som za národné družstvo odohrala desiatky dôležitých zápasov, a tak som brala túto pozvánku na tento mimoriadne prestížny duel ako formu poďakovania za všetko, čo som pre reprezentáciu urobila. Bolo skvelé vidieť

po dlhšom čase baby, s ktorým sme čo – to hokejovo preskakali, bolo príjemné zažiť opäť tú neopakovateľnú reprezentačnú atmosféru,“ priblížila nám dôvody nominácie sympatická útočníčka HC Osy Spišská Nová Ves. Duel sa napokon skončil víťazstvom hostiteľiek 6:1, no výsledok nebol pre oba tímy až taký dôležitý. „Všetkým nám šlo predovšetkým o propagáciu ženského hokeja. Škoda, že sme v zápase nevyužili šance, výsledok mohol byť pre nás prijateľnejší, no podstatné bolo, že sme si tento skvelý zápas, ktorý sa vám prihodí možno raz za život, parádne užili. Trošku nás mrzí, že aj vinou zlého počasia si našlo cestu do obrovitánskej arény len okolo päťstovky divákov, no dúfame, že sme im ponúkli chutné hokejové menu,“ zhodli sa obe spišskonovoveské aktérky nezabudnuteľnej hokejovej

pokračovanie na str. 7

krížovka

VALENTÍN (Nie svätý - W. Shakespeare: Dvaja šľachtici veronský, tretie dejstvo, prvý obraz): Ak (TAJNIČKA 1 a 3) nepomôžu, skúste (TAJNIČKA 2). Skôr ako (TAJNIČKA 1 a 3, Tajnička 4) výrečnejšie sú (Tajnička 5, 6, 7).

Autor: Albín Medúz

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
A																				
B																				
C																				
D																				
E																				
F																				
G																				
H																				
I																				
J																				
K																				

Vodorovne: **A:** odlom - malá slama - stačiť po česky - abstinent skr. **B:** nevier a - Anna v chorváčtine - pribúda mu. **C:** mužské meno - Tajnička 4 - vodný živočích. **D:** vyrobená z kože - popravcovia - jedno po rusky - mužské meno (kvapka). **E:** Argón, ch. zn. - patriace prvej žene - malý motocykel - vodná rastlina - tok, básnický - mňa. **F:** rázovitý kraj Moravy - nebodaj - rodinné zázemie, skr. - umieralo, básnický - 548 rímskymi číslami. **G:** Republika Slovenská, skr. - vždyzelená cudzopasná rastlina - Tajnička 6 - druh umelého vlákna - Telúr, ch. zn. **H:** spojka - možu - znamenie na zastavenie - ovsá po česky - spojka - umenie po francúzsky. **I:** termálne kúpele pri Zvolene - Tajnička 7 - umárania sa. **J:** rímsky pozdrav - trávnatý porast v kopcoch - kopyto párnokopytníkov - drž po spišsky - Organizácia Spojených Národov, skr. **K:** zabratý pozemok - populárna pieseň - španielsky člen - koľko po poľsky - začiatočníčka v divadle.

Zvisle: **1:** vnuk po maďarsky - zábava - vada. **2:** vetná doraz - Tajnička 1 a 3. **3:** zaženie - počítačová stránka. **4:** smie - ukazovacie zámeno - salo po česky. **5:** ošípané - Nemec, posmešne. **6:** ľavá po česky - zomieťajú - ruská rieka. **7:** nemocničné oddelenie - druh sladkosti obsahujúci kokos - breh, strmina. **8:** krajina na papieri - doručovatelia pošty. **9:** združenie koncernov - pokosiť po česky. **10:** malý bolid, meteorit - staršia tlevízna hudobná šou. **11:** druh tekutého čistiaceho prostriedku - urobil smutným. **12:** dvojbicykel, dvaja jazdci za sebou - „Ab hoc“, právnický výraz po slovensky. **13:** predvídať po nemecky, fonetocký - kryštál po česky. **14:** doba - ukazovacie zámeno - predpona slov s významom umenie. **15:** chodím - obľal po česky - plošné miery. **16:** farba do tlačiarne - polepil dookola. **17:** obed po rusky, foneticky - vokalizačná predložka - Tajnička 5. **18:** pozostatok po búraní - fáza mesiaca. **19:** Tajnička 2 - cval. **20:** vtedy po rusky - hora - Anna.

Pomôcky: Aneid, Anen, Ania, Ave, Diil, K vecí, Letora, Nilon, Odno, Oka, Takda, Unoka.

recepty do starej macere CESNAČKA ZOS PALAČINKU

Ľem pred paru dňami som še v Tatroch zučastnil takeho rekvalifikačného kurzu zos žartovním nazvom: „Marketing cestovného ruchu“. Jeden hlopašik zo SACR tam rečoval sice mudro, aľe dľuho (co je vražedna kombinacija) a tak som poslal frajerke z blízkeho penzijonu spravu: „Jak budzem mohol, pridzem.“ Za hviľečku mi pipla v mobile odpovedz: „Pridz, budzeš mohol.“ A tak som už za pol hodzini šedzel v reštauraciji penzijonu „Irenchen“, Irenka šedzele oproci mñe a na stole še parilo z fajnej domašnej cesnački.

Co na ňu kuhar z penzijona Irenchen potreboval?
cesnek, skuru z kuri, kareláb, por, cale a nove koreñje, žeľenu petrušku, bubujon, muku, vajca, mľeko, soľ a vegetu

Jak na to išol?
Cesnačka še da zrobie na dva sposobi. Husta a žolta, to znamená zos šmetanku a rjedka a čira, taka jaku robil i Irenkin kuhar. Asi aj on študiroval toten marketing, bo pravda je, že po hustej už zakazník bars nesce jesc, bo ma polni bruch. Zato rjedka povzbudzi do jedla a tak hosc čape ďalej a miña v penzijone ďalše peñezi a aj f takej fince je, ľudze božške, ukriti jeden z princípoch marketingu. Ohabme kapitolku z ekonomije a podzme varic. Na uvod scahneme z kuri šicku skurku a dame aj s kridelkami a trtačom varic do vodi. Kedz zovre pozbirame z verhu z ližicu sajrajt a pridame porik, kareláb, soľ, vegetu, koreñja a bubujon (kukñi kñižku „Ši to, co ci šmakuje“, kapitolka Maškrtá stareho kohuta). Kedz še obsah v harencu das dva hodzini vivari, vicahñeme kareláb a na denku nakrajame na kocečki. Cesnek ošupeme, narežeme na drobno, rozdzábeme zo soľu a vripeme to nazad aj s karelabom do poľevečki. Odstavime zo šporheľtu a prikrijeme z dekl'om. Prišol čas na ďalšu marketingovu fintu. Šicke ľudze poznaju palačinky, aľe ñe šicke znaju, že jaka to fajnota (a priñesli zme ju do Tatroch z rakuskich Alpoch), kedz še možu pridac do poľevečki. Zmješame muku z vajcom, mľekom a posoľime, zrobime rjedke cesto a ñehame odstac. A potim už ľem pečeme fajne hñede palačinky a kedz nam na denku vychladnu, skrucime do roľadički a narežeme cenučke rezanki. Tak to zrobieľ aj kuhar v penzijoñe Irenchen, priñesol na stol horucu cesnačku a Irenka, jak spravna domaca pañi džabla z ruku do misečki, nasipala nam do poľevečki tote palačinkove rezanki, prisipala nadrobno narezanu žeľenu petrušku, ušñjala še popod fuz a namjesto dobrehu šmaku ľem zašepkala: „Som taka rada, že ši prišol...“ Oči še mi rozšvecili, Irenka mi šturila do ruki ložku a dokončila vetu: ...Možeš.“ A puščili zme še do cesnački z palačinkovimi rezankami. Kedz som še potim za dva hodzini vracil na prednašku o cestovním ruchu, hlopašik zo SACR še akurat puščil do kapitolki „Sales promotion“ a mñe bulo tak prijemñe ceplo v bruhu, aľe aj jasne, že večar še budzem mohol božkavac tak akurat z Irenku, bo cesnačka je bars fajna poľevečka a naviše utužuje totich dvoch, co ju spolu jedza, neľem pri obedze, aľe aj cez noc. Višvetľiľki: SACR- Slovenská agentúra cestovného ruchu, Sales promotion- podpora predaja Dvoležite: Posledne dvacec kñihi „Ši to, co ci šmakuje“ eščík maju v Turistickim informačnim centre, potim je koñec. Bo jak hvari klasik: ŇEZAPOMŇI DO KEŠEŇI ŠI ŠTURIC ŽUVAČKU KEZD ŠI U IRENKI KOŠTOVAL CESNAČKU

Michal Buza st.

konfrontácie. Tie z hľadiska podporoval aj slovenský minifanklub, ktorému šéfoval dlhoročný priateľ Lenky Srokovej, Slavomír Šuba. „Musím uznať, že Česi to zorganizovali parádne. Kvalitný ľad, špičkové ozvučenie, ukážková PR, krásny štadión, ozaj to mali „premakané“. A tá sviečková s pivkom po zápase..., ozajstná moravská lahôdka,“ svojsky a so smiechom zhodnotil český hokejový svia tok vytrvalý slovenský fanúšik.

Úderné žihadlá hokejových ôs túžia po medaile na klubovej i reprezentačnej scéne

Pre Lenku i Mirku však touto šou hokejové povinnosti v sezóne 2015/16 určite nekončia. Spišskonovoveské Osy sa prebojovali do play – off z tretieho miesta a v semifinále sa strelili s rivalkami z Prešova. Vy už v týchto chvíľach viete, ako sa táto séria skončila, no v čase, kedy tento rozhovor vznikol (stav série bol 0 – 2), boli obe

baby nabudené čo najviac pomôcť a nič iné ako postup do finále si nepripúšťali. „Táto sezóna je pre nás veľmi ťažká. Ako sa spieva v známej piesni, „Málo nás, málo nás“. Niektoré baby odišli do projektu, niektoré z rôznych dôvodov prestúpili inam, ťažko sme sa zháňali, aby sme vôbec mohli niektoré zápasy odohrať. Verím však, že sa zomkneme a napokon do toho finále postúpime,“ odhodlane prognózovala priebeh semifinále série „Pleska“. Tej hokej stále chutí a nebráni sa ani prípadnej nominácii na tohorodné MS, ktoré sa uskutočnia v Dánsku, i keď... „Ženským hokejom sa na Slovensku živiť nedá a aj ja mám svoju prácu, z ktorej sa ťažko uvoľniť. No myslím si, že ak by som nominovaná bola, nejako by sme to zvládli,“ konštatuje. Do najmenšej škandinávskej krajiny sa hotuje aj jej mladšia súputníčka. „Vidíte, a to som vôbec túto sezónu nemala hrať. Láska k hokeju je však silnejšia, som odhodlaná dievčatám

pomôcť. Jednak na klubovej úrovni, kde naše ambície „Pleska“ dokonale vystihla, ale i v reprezentácii, kde sa ako nováčik budeme snažiť preniknúť

do elitnej hokejovej spoločnosti. Ak to nevyjde, medaila z MS by tiež určite nebola na zahodenie. Každopádne však túto sezónu už beriem hokejovo

vážne a radšej o konci kariéry už nemlčím,“ s úsmevom ukončila hokejové rozprávanie kanonierka HC Osy Lenka Sroková. Oliver Buza

ČREPINKY ZO SPIŠSKONOVESKÝCH ARÉN

Florbal

Florbalistky FbK Kométa Spišská Nová Ves, ktoré sú v tejto sezóne jednoznačne najúspešnejším spišskonovoveským klubom, neohrozene kráčajú za víťazstvom v základnej časti extraligy žien. Do jej konca ostáva odohrať ešte jedno dvojkoľo, no už pred ním je takmer isté, že sa naše baby stanú kráľovkami základnej časti. V januári najprv uštedrili lekcii Banskobystričankám, keď pod Urpínom vyhrali 12:0, aby následne po dlhšej dobe okúsili i trpkosť prehry. Po druhýkrát v sezóne odchádzali z palubovky porazené, po predĺžení „padli“ u druhého Tvrdosína 6:7. Chut' si napravili doma, s Kysuckým Novým Mestom vyhrali presvedčivo 10:3. Prijemný pohľad je aj na tabuľku kanadského bodovania. Na prvých troch miestach je s obrovským náskokom úderné trio zo Spiša Hudáková Paula – Hudáková Kristína – Grossová. Prvá z reprezentovaných dvojčiek Hudákových nazbierala v 16 zápasoch neuveriteľných 98 bodov (52+46). Jej dvojča Kristína má bilanciu 40+32, bronzová Klára Grossová zaznamenala 59 bodov (38+21). Dievčatá vás rady privítajú v spomenuťom záverečnom dvojkoľe. V športovej hale sa najskôr stretnú s Nemšovou (13. 2. 2016 o 18.00 hod.) a základnú časť uzavru o deň na to (14. 2. 2016), kedy privítajú o 14.00 hod ŠK 98 Pruské. A vedeli ste, že deravá loptička učarovala na Spiši aj mužom? Tí sú síce výsledkovo v tieni ženských kolegyň, no v 1. lige (druhá najvyššia slovenská súťaž) srdnato bojujú o svoje miesto na slovenskom florbalovom výslni. Po 20. kole patrila florbalistom FbC Young Arrows

Sp. Nová Ves 5. priečka so ziskom 21 bodov. Mladé novoveské šipy ťahá predovšetkým dvojica Jerga Štefan – Koščo Dušan, ktorá okupuje v kanadskom bodovaní ligy striebornú a bronzovú pozíciu.

Zjazdové lyžovanie

Slovensko túto zimu prežíva vďaka excelentným výkonom Veroniky Velez – Zuzulovej, ale i mladej liptovskej kométy Petry Vlhovej lyžiarsku eufóriu. Nás teší, že aj na Spiši máme zdatnú lyžiarku, ktorá sa v hustom lese slalomových brán dokáže parádne zvítať a dosahuje veľmi pekné výsledky. Osemnásťročná spišská nádej Tatiana Horváthová zatiaľ získava lyžiarske ostrohy na FIS pretekoch. V rakúskom Reiteralm štartovala v obrovskom slalome a v konkurencii 80 lyžiarok obsadila solídne 30. a 29. miesto. Ešte viac sa jej darilo na Jizerskom pohári v Albrechticiach. V „obráku“ získala 15. a 20. miesto a darilo sa jej aj v slalome, keď cieľovú pásku preťala na 28. mieste a pripísala si ďalšie FIS body.

Hokej

Postup spišskonovoveských hokejistov do bojov play – off je už len v teoretickej rovine. Spišiáci v úvode januára prehrali v Bardejove 1:5 a v Trnave 5:6. Následne doma podľahli tesne Prešovu 2:3, v Nových Zámkoch 2:4 a z víťazstva sa tešili až v repríze minuloročného finále 1. ligy, kedy zdolali Detvu 5:3. V existenčnom zápase na ľade priameho konkurenta o poslednú miestenu do play – off podľahli Topoľčanom 1:4 a touto prehrou si v podstate zabuchli dvere do vyraďovacích bojov. Mladý kolektív pod vedením charizmatického prezidenta Ľubomíra Vaica však už pred sezónou ohlasoval ústup z minuloročných pozícií. Základom bola stabilizácia podmienok, čo sa partii okolo Vaica vcelku podarilo. Na ľade dostali priestor mladé spišskonovoveské talenty a svojej šance sa chopili. Mladický útok Hamráček – Gil'ak – Lesňák bol

jednoznačne najpríjemnejším prekvapením a v mnohých zápasoch ťahal spišskú hokejovú káru. Dvojica Gil'ak – Lesňák sa zúčastní na prestížnom zápase hviezd 1. hokejovej ligy a Matej Gil'ak sa dokonca stal držiteľom striebornej prilby, o nosení ktorej rozhodujú na základe nominácie a výkonov fanúšikov z celého Slovenska. V decembrovom hlasovaní dominoval a celý január zdobila strieborná krásavica práve Maťovu hlavu. „Strieborná prilba pre mňa znamená vyjadrenie toho, ako veľmi nás fanúšikovia podporujú a motivujú k lepším výkonom na ľade aj napriek tomu, v akej situácii sa túto sezónu nachádzame. Je to odmena za predvedené výkony v zápasoch, v ktorých sme hrali srdcom za našu Spišskú. Či už sme vyhrali alebo prehrali po bojovnom výkone, pretože boli aj zápasy, v ktorých sa na predvedenú hru nedalo ani pozerieť. Taktiež je motiváciou do ďalších stretnutí, v ktorých sa budem snažiť odovzdať zo seba maximum, aby sme našich famózných fanúšikov nesklamali a prinášali im radosť z predvedenej hry,“ skonštatoval na margo striebornej ozdoby jej hrdý majiteľ.

Šach

Prvoligoví šachisti urputne bojujú o svoje miesto na slovenskom šachovom výslni. V januári privítali na domácich šachovniciach kvalitného súpera

z Liptova a po tuhom boji mu podľahli 2:6. Jedinú výhru zaknihoval Rudolf Zrost, dva zápasy sa skončili nerozhodne a vo zvyšných ťahal spišskí králi, či strelci za kratší koniec. Novovešťania sa momentálne nachádzajú na zostupovom 11. mieste, no čakajú ich ešte štyri kolá, v ktorých zabojujú o zachovanie prvoligovej príslušnosti aj pre nasledujúcu sezónu. Povzbudiť ich môžete v záverečnom dvojkoľe 19. a 20. marca, kedy v administratívnych priestoroch futbalového štadióna privítajú Banskú Bystricu (11.00 hod.), resp. Jelšavu o deviatej ráno.

Basketbal

Hoci „veľkí“ spišskonovoveskí basketbalisti výsledkami veľa radosti svojim fanúšikom nerobia a stále čakajú na prvé víťazstvo v extralige, mladíci šliapu na plné obrátky. Novoveská liaheň mala vždy svoj cveng a inak tomu nie je ani v tomto ročníku. Juniori sú po 11. kole s bilanciou 8:3 na piatom mieste len s dvojbodovou stratou na lídra zo Žiliny. Ešte lepšie si počínajú kadeti, ktorí po 16. kole dokonca vedú tabuľku skupiny Východ. Starší žiaci okupujú po deviatich kolách siedmu priečku, žiaci svojej tabuľke suverénne dominujú. A kvalitné výsledky dosahujú aj najmenší basketbalisti. Starší minižiaci sú po desiatich kolách priebežne druhí a tí úplne najmenší ešte neokúsili trpkosť prehry. „Sme si plne vedomí toho, že táto sezóna sa z pohľadu extraligy fanúšikom nepáči a veľmi nás mrzí ich odliv z hľadiska. Snažili sme sa však toto vo pred s verejnosťou odkomunikovať. Ve-

deli sme, že ročník ľahký nebude. Som však rád, že sme napriek rôznym tlakom neustúpili zo svojej filozofie a priestor na palubovke dostali mladí chlapci zo Spiša. To, ako sa tejto šance chopili, je už diskutabilné, dôležité je, že ju dostali. Verím, že o rok už budeme konkurencieschopnejší, určite príde ku kádrovým zmenám a možno i k miernej korekcii filozofie, pretože našim cieľom je určite progres. A ten, zdá sa, pri dnešnej úrovni extraligy bez posil možný nie je. V klube vieme, čo robíme, budeme verejnosť včas informovať. Extraliga je však len vrcholom ľadovca. Som veľmi hrdý na výsledky našich mládežníckych tímov, ktoré nás skvelo reprezentujú v celej pyramide súťaží. Tu chcem vysloviť veľkú vďaka všetkým zainteresovaným, ktorí v neľahkých podmienkach neopustili našu loď a venovali čas a priestor tomu najkrajšiemu športu – basketbalu,“ zdôraznil predseda BK Rastislav Javorský.

Tenis

Skvelé správy prišli aj od protinožcov z Austrálie, kde sa konal prvý grandslamový turnaj sezóny – Australian open. Spišiakov na ňom reprezentoval Lukáš Klein a opäť urobil „dieru do sveta“. V juniorskej dvojhre síce vypadol v prvom kole s favorizovaným domácim reprezentantom, no vo štvorhre sa po boku Čecha Rikla dostal až do finále. V ňom im prestížny titul tesne unikol, domácemu páru A. De Minaur – B. Ellis podľahli po trojsetovej dráme 6-3, 5-7, 10-12. Pre Lukáša je to však výborný vstup do sezóny, čo po víťaznom semifinále ocenil aj jeho tréner z bratislavského NTC Ľubomír Kurhajec. „Chlapci vyhrali dva zápasy za sebou tak, že rozhodli v štyroch tajbrejkoch v sérii. Lukáš výborne podával, s Riklom tvorili šikovný pár s veľmi dobrým deblovým poňatím. Neustále sa tlačili k sieti, výborne prebiehali a skvele volejovali,“ referoval pre agentúru SITA.

Oliver Buza

Miša Sabovčika sme si už v našom mesačníku predstavili. Špičkový slovenský horolezec, ktorý v kamennom tichu medzi nebom a zemou v relatívne mladom veku ohuruje celý horolezecký svet. Šuchot lán, štrngot karabín a zdolávanie nemých mohykánov sa mu stali životnou filozofiou. Milovník prvovýstupov opäť v sebe nezaprel dobrodruha a bádateľa a svojimi novými počínmi znova rozvíril horolezeckú hladinu.

Rumanov štít prvovýstupom pokorený na Čechovu pamiatku

Za „obet“ si tentoraz vybral Rumanov štít, ktorý vo Vysokých Tatrách čnie do výšky 2428 metrov. O tomto „šutri“, ktorý dostal pomenovanie od známeho horského vođu 19. storočia Jána Rumana Driečného by sme mohli písať siahodlhý elaborát, no nechajme hovoriť toho najpovolanejšieho. Mišo Sabovčík

túto expedíciu dohodol niekde na pive s Martinom Krasňanským z Pezinka a Lukášom Abtom z Brna, no tento štít preň nebol vôbec neznámy miestom. „Rumanov štít a jeho SV stena patrí k tým väčším vo Vysokých Tatrách. Vypína sa do výšky 600 metrov nad Kačacím žľabom. A možno aj kvôli jej odľahlosti ma to tam tak láka. Dostanete sa tam jedine dlhou Bielovodskou a potom Kačacou dolinou, alebo

Zlomiskovou dolinou s prestupom cez Západnú železnú bránu do Kačacieho žľabu, prístup je mimo turistických chodníkov. Prvý výstup v tejto stene som uskutočnil s dnes už nebohým Jankom Čechom. Ako prví sme voľne preliezli cestu od Bakoša/Petrika zo Spišskej Novej Vsi. Bol to vážny počín. Neskôr sme sa tam spolu vrátili preliezť voľne Orolinovu cestu, no Jano si pri páde v ceste zlomil čakan a tak sme museli ustúpiť. Neskôr som Orolinovu cestu preliezol s Adamom Kadlečíkom v lete. Mám tam aj ďalšie výstupy: Lavý pilier, Rumanovo koryto a Diretissimu - Prvovýstup Sabovčík/Krasňanský,“ vyratúva úspešné trasy pri zdolávaní tohto tatranského gigantu. Mišovi však „nedala spať“ ľavá časť steny, do ktorej sa v posledných dňoch starého roku spolu s Krasňanským a Abtom zahryzli. „Vypína sa tam impozantná veľká stena, v ktorej je výnimočná cesta od J. Beneša a J. Šustru. Chalani za tento prvovýstup dostali v roku 1982 ocenenie „československý výstup roka“ (Dlouhý kout, VI, A2), preto to bola pre nás veľká výzva zopakovať tento počín. O to viac sme boli prekvapení, keď sme po návrate a konzultáciách so staršou generáciou lezcov zistili, že sme vlastne namiesto zopakovania tejto cesty vyliezli nový smer – prvovýstup, čo nás,

samozrejme, veľmi potešilo. Hneď som si spomenul na hlášku od Janka Čecha z nášho prvého prelezu Rumanovho štítu - „Veľké sceny sú ľem pre veľkých hloPOCH“, tak sme jeho výrok použili pre názov tejto cesty.“ A ako sa trojici dobrodruhov Rumanov štít prvovýstupom, i keď nevedomým, zdolával? „Na lezenie ťažkých ciest v tejto stene sme museli byť pripravení na čokoľvek, ráťali sme, že nám to bude trvať maximálne tri dni, čo sa aj stalo. V batohoch sme mali zbalené množstvo lezeckej výstroje, jedlo, plyn, spacáky. Už len výstup s tak ťažkým batohom je veľmi náročný, v krajne extrémnych dĺžkach sme si batohy vyťahovali lanom hore cez kladku. Poznáam len pár kamarátov, spolulezcov, čo by sa vydali na tak vážny projekt. No s Martinom a Lukášom nám to šlo parádne. Zdolávanie ťažkých ciest vo Vysokých Tatrách je veľmi náročné na psychiku. Zo skúseností by som povedal, že lezenie v našich veľhorách je náročnejšie a nebezpečnejšie ako kdekoľvek inde na svete, pretože skala je dosť lámavá, zvetraná a náročná na zaistenie. Človek musí byť plne koncentrovaný, rozvážny a hlavne odvážny. Ale aj možno vďaka tomu, že naše Tatry sú také ťažké, môžeme kdekoľvek vo svete liezť na vážne kopce jednoduchošie,“ pridáva zaujímavé postrehy Michal Sabovčík. Ten

už má na svojom konte mnoho zdolaných stien po celom svete, kam teda radí v rebričku prvovýstup na Rumanov štít? „Tento počín radím určite do mojej top 10 prelezov celkovo. V Tatrách mám už päť veľmi vážnych prvovýstupov, ktoré nedokážem nejakto zoradiť do rebrička, každý bol niečím výnimočný a veľmi si ich vážim.“

Legendárny andský trojzub zdolaný, podarí sa pokoriť Fitz Roy novou cestou?

Rumanovým štítom sa však Michalova cesta po horských nescetách neskončila. Už v januári odcestoval do argentínskej Patagónie, kde sa mu spolu s Jánom Smoleňom podaril ďalší obdivuhodný horolezecký kusok. „Podarilo sa nám vyliezť franko - argentínskou cestou na legendárny Fitz Roy. Túto horu miestni na-

zývajú Cerro Chalten – dymiaci hora, kvôli neustálej oblačnosti. Je pôsobivá, 3 375 m vysoká, na hranici Čile a Argentíny. Leží v národnom parku Los Glacieres, v oblasti južného Patagónskeho ľadovca. Názov dostala podľa Roberta Fitz Roya, kapitána lode Beagle, ktorý oblasť preskúmal. Hora bola dlho považovaná za nedobytnú, k čomu prispieva aj neustále zlé počasie. Týmto sme skompletizovali tri najznámejšie, najdominantnejšie a najťažšie patagónske vrcholy – Poincenot (3002 m), Cerro Torre (3102 m) a Fitz Roy. Tým však nekončíme, naše skúsenosti chceme zúročiť a pokúsiť sa o prvovýstup na Fitz Roy. Bude to nesmierne ťažké, tak nám držte palce,“ priamo z Patagónie referuje spišský horolezecký nezmar.

Oliver Buza

